

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Jak se nakonec
utopili

LOUISE FULLEROVÁ

JAK SE NAKONEC
UTOPILI

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi... I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstítelka k vašim službám!. Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina... Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy – Usmíření na Thassosu. A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná Jak se nakonec utopili. Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel...

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než...

... s láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**JAK SE NAKONEC
UTOPILI**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Her Diamond Deal with the CEO

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Louise Fuller

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1104-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1105-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1106-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ondine se uvelebila na zlatavém písku a zhluboka se nadechla. Pláž Dipper's Beach byla pro turisty, kteří se houfně sjížděli na floridské pobřeží, až příliš úzká a strmá, takže mladé ženě dělalo společnost jen několik krabů a racků pohybujících se podél vody.

Ale jí to tak vyhovovalo.

Poprvé po téměř třech týdnech nepracovala a mohla si ráno přispat, jenže její mozek se jako obvykle probral minutu před tím, než začal vyzvánět budík. Mohla se jednoduše přetočit a pokračovat ve spánku, avšak milovala brzká rána, kdy slunce vybarvovalo oblohu nad jejím plážovým domem do lasturově růžové. Byla to jediná část dne, kterou mohla nazývat svou vlastní. Jediná část dne, kdy nemusela pracovat.

Přimhouřila oči. V práci si stěží mohla dopřát volnou chvíli. Ovšem tady na pláži nemusela nikoho sledovat, nikdo na ni neluskal prsty. Bylo tu jen slunce, nebe a nekonečné modré moře.

Zadívala se na třpytící se vodní hladinu lemovanou travnatými dunami.

V dětském věku dosahovala povětšinou pouze průměrných výsledků, nicméně v jedné věci skutečně excelovala. V plavání. Den co den před začátkem vyučování trénovala a téměř každý víkend se účastnila plaveckých závodů. Chvíli si dokonce

představovala, jak stojí na stupních vítězů, jenže pak se zranila a dnes už plavala jen pro radost a kvůli své práci plavčice ve Whitecaps, exkluzivním, smetánkou vyhledávaném hotelu na pláži v Palm Beach.

Ne že by měla moc příležitostí své schopnosti uplatnit.

Na rozdíl od veřejného bazénu, kde působila dříve, většina zdejších hostů dávala před plaváním v bazénu přednost lenošení na lehátkách, a totéž platilo i o soukromé hotelové pláži.

V hotelu byla už druhým rokem a kromě práce plavčice teď po večerech ještě obsluhovala v baru a v restauraci. Ušklíbala se. Nemohla říct, že by svou práci vyloženě nesnášela, jen to zkrátka nebyl život podle jejích představ. Dvě zaměstnání. Dva rozvody. Přebývání v pronajaté chatrči na pláži...

Ovšem dýška dostávala parádní – a díky Vinceovi, jejímu nezodpovědnému druhému exmanželovi, na tom záleželo víc než na pracovním uspokojení.

Při pomyšlení na hromadu obálek, které se vršily na jejím kuchyňském pultu, se Ondine sevřel žaludek. Občas, hlavně po zvlášť vyčerpávající směně, se snažila spočítat, kolik skleniček ještě bude muset posbírat, aby se dostala z dluhů. Většinou však byla natolik unavená, že jenom snědla miskou těstovin nebo cereálií a šla na kutě.

„*Hola, Ondine. Cómo está hoy?*“

Ondine se otočila a s úsměvem pohlédla na šedovlasou ženu, jež kráčela směrem k ní. Dolores byla její nejbližší sousedka, a přestože jí bylo už jednaosmdesát let, dvakrát denně venčila na pláži svou světle hnědou čivavu nesoucí hrdé jméno Hercules.

„Vyzabila sis zaplavat, *chica*? Dneska nepracuješ, ne?“

„*Hola, Dolores. Ahoj, Hercu.*“ Políbila starší ženu

na tváře a pak se natáhla, aby pohladila sametová ouška malého psíka. „Až do večera mám volno, ale napadlo mě, že bych si mohla přivstat a jít si zaplavat. A jsem ráda, že jsem to udělala.“ Přejela očima po prázdné pláži. „Dnes je tu vážně krásně... a takový klid.“

„Včerejší noc ovšem moc klidná nebyla.“ Dolores se zadívala na krásnou bílou jachtu kotvící poblíž břehu a rozladěně mlaskla jazykem. „Takový kravál. Hudba a křik. Pěkně tam vyváděli. Někteří lidé jsou strašně bezohlední.“ Odfrkla si. „No nic, užij si koupání, *chica*.“

„Díky, Dolores. Uvidíme se zase zítra. Ahoj, Hercu.“

Jachta se zlehka pohupovala na vlnách.

Kdysi dávno by to na Ondine možná zapůsobilo, ale teď pracovala v Palm Beach, kde jachty byly stejně běžnou záležitostí jako palmy.

Rozepnula si mikinu, sundala šortky a vyzula žabky. Písek připomínal rozehřátý cukr a ona tam chvíli jen tak stála a vrtěla prsty u nohou. „Nejbohatší je ten, jehož radosti jsou nejlevnější,“ říkala s oblibou její máma. Bylo však těžké cítit se bohatá, když se jí na kuchyňské lince vršily nezaplacené účty.

Její nohy znehybněly. Měla na Vince dávat větší pozor. Věděla, že rád utrácí, ale nechtěla si připustit, že to zase zvorala. Že si *zase* vzala špatného muže.

S očima upřenýma na jachtu a bušícím srdcem si vzpomněla na konec svého prvního manželství. Garrettova nevěra pro ni byla ponižující a zničující, ale dokázala by se s ní vyrovnat. Jenže pak, o tři týdny později, její rodiče zemřeli při autonehodě – dřív, než sebrala odvahu říct jim, že se rozvádí.

Navzdory teplému vánku se zachvěla. Ze dne na den se stala sirotkem a opatrovnící pro svého

patnáctiletého bratra. Přestěhovala se zpátky na Floridu, aby se mohla starat o Olivera, a o měsíc později potkala v železářství Vince. Rozesmál ji, a když ji pozval na rande, cítila se díky němu svůdná a přitažlivá.

Jakmile ji požádal o ruku, s radostí řekla *ano*. Nicméně o rok později i tohle manželství – které jí definitivně dokázalo, že zkrátka není typem na vdávání – dospělo ke konci. Její hrdost tentokrát utrpěla poněkud menší šrámy, zato ale přišla o dům a stále splácela dluhy z kreditních karet.

Aspoň že Oliverův vysokoškolský fond byl chráněný pevně daným spořicíím plánem. Cítila, jak napětí v její hrudi trochu povolilo. Oli na rozdíl od ní přesně věděl, čím se chce stát, a byl dostatečně inteligentní a odhodlaný na to, aby to dokázal. Právě teď pracoval jako dobrovolník na dobročinné klinice v Kostarice a v září měl nastoupit na lékařskou fakultu.

Ondine svraštila čelo a její pohled spočinul na jachtě.

Na palubě někdo byl. Nějaký muž v tmavém obleku. Bílou košili měl u krku povolenou. Ondine sledovala, jak se sehnul, popadl láhev, zatřásl s ní a potom napřáhl ruku, jako by tu láhev chtěl hodit do moře.

„Opovaž se,“ zašeptala.

Muž – jako by ji snad slyšel – zvedl oči a Ondine tělem projelo cosi žhavého a palčivého. Nemohl jí vidět do tváře. Věděla to, protože ona nerozpoznávala tu jeho, jasně však vnímala jeho statné tělo, jež se ve svitu zlatavých slunečních paprsků rýsovalo proti obloze.

Láhev se mu chvíli pohupovala mezi prsty, pak ji nechal spadnout na palubu, napřímil se a s vědomou nenuceností ze sebe setřásl sako.

Ondine zkřivila ústa do jakéhosi podmračeného

úšklebku. Šlo o stejné gesto, jež s oblibou předváděli klienti hotelu žijící ze svěřeneckých fondů, když házeli sprostné na bar nebo se otírali ručníky u lehátek.

Při pohledu na muže, který přecházel po palubě, úplně viděla jejich drahé zimní opálení a zděděné rolexky. A pak jí prudce vyskočil tep, neboť ten muž se zničehonic otočil a vrhl se do zčereného moře. Zatímco letěl vzduchem, zavládlo na okamžik naprosté ticho, a potom se slyšitelným šplouchnutím dopadl do vody.

Co to sakra...?

Její tělo se napjalo a ruka automaticky vystřelila k ramenu pro plovák. Až na to, že ho tam nenašla... nebyla totiž v práci.

S tichým zaklením vyrazila ke vzdouvajícím se vlnám na pobřeží. Celé jarní prázdniny strávila pozorováním privilegovaných mladíků blbnoucích ve vodě. Ale museli to dělat, i když právě neměla službu?

S očima upřenýma na místo, kde mladý muž zmizel pod vlnami, se snažila odhadnout vzdálenost.

Už se měl dávno vynořit.

Bezděčně vběhla do moře, stěží zaregistrovala vodu, jež jí cákala na stehna, a potom už plavala, její tělo se prodíralo příbojem a oči pátraly ve vlnách. Na paniku či emoce nebyl čas.

Co to bylo?

Zahlédla zlatavý záblesk. Objevil se a hned zase zmizel.

Zhluboka se nadechla a ponořila se pod hladinu. *Tamhle!* Jeho bílá košile pod hladinou oslnivě zářila a jeho ruce se napínaly vzhůru.

Během několika vteřin byla u něj, automaticky ho chytila kolem hrudi a vytáhla ho na hladinu, načež

mu zaklonila hlavu a zamířila s ním ke břehu. Když ho pak s námahou dovedla na písek, všimla si, že přední strana jeho košile není bílá, nýbrž vzorovaná.

Ne, nešlo o žádný vzor. Byly to krvavé skvrny.

Přes tlukot vlastního srdce slyšela hlas svých instruktorů. „*Nejdřív zkontroluj dýchací cesty. Jakmile oběť dostaneš do stabilní polohy, proved' dva vdechy a poté přejdi ke třiceti stlačením.*“

Tělo se jí třásla z namáhavého plavání a přívalu adrenalinu, ale mysl měla jasnou. Dva prsty vsunula muži pod bradu, zaklonila mu hlavu, stiskla nos, přiložila rty k jeho ústům a provedla první vdech... a po krátké pauze druhý...

Když se muž rozkašlal, přetočila ho na bok. Přerývaně dýchal a zatíнал prsty do písku.

„Už to je dobré, jste v pořádku.“ Stiskla mu rameno. „Dostal jste se do potíží, ale teď už jste v bezpečí.“

Opravdu? Zírala na něj a srdce jí tlouklo jako o závod. Ty krvavé skvrny vypadaly hrozivě a Ondine mu třesoucím se rukama začala rozepínat košili, aby zkontrolovala, jak moc je zraněný.

„Co to děláte?“

Hlas měl zdrsnělý – zřejmě z toho, jak se nalokal mořské vody –, skutečnost, že promluvil, ovšem Ondine dodala na klidu.

„Máte na košili krev. Musím se...“

Lhostejně mávl rukou. „S tím si nedělejte starosti. Včera v noci došlo k potyčce. Snažil jsem se ji ukončit...“ Dotkl se úst a ona si všimla, že má na rtu šrám, který předtím nezaznamenala. „Schytl jsem za to ránu...“

Zachvěl se a přitiskl si ruku na oči. Ondine svažila čelo, natáhla se pro svou mikinu a přehodila mu ji přes hrud. „Škoda, že jste u toho nebyla,“ zamumlal.

„Musíte mít pořádnou sílu, když jste mě dokázala vytáhnout z vody.“

„Je to moje práce. Jsem záchranářka. Plavčice.“

Tak se té svojí práci laskavě věnuj, připomněla si v duchu a odtrhla zrak od jeho zvlněných úst. Vzala ho za zápěstí, aby mu nahmatala tep, a s úlevou zjistila, že je pravidelný. „Máte v sobě nějaký alkohol nebo drogy?“

„Cože?“ Zamračil se. „Ne, nic...“

Vybavila si láhev, kterou držel v ruce, a nedůvěřivě se na něj zadívala. Nicméně dýchal a měl stabilní pulz, takže bude stačit, když ho prohlédnou v nemocnici.

„Dobře. Všechno bude v pořádku. Prostě tu v klidu ležte a já zajdu pro pomoc...“

Nechtěla ho nechávat samotného, ovšem šance, že se na pláži někdo objeví, byla mizivá. Kéž by u sebe měla telefon! Jenže ten zůstal na kuchyňské lince.

„Ne.“ Překvapivě silně jí sevřel zápěstí. „Nepotřebuju pomoc. Už ji mám. Jste přece záchranářka...“

„Ale nejsem doktorka.“ Mluvila pokojně, avšak rozhodně – právě tak ji to učili. „Koukněte, bydlím kousek odsud. Zaběhnu domů a zavolám sanitku, aby vás přijeli zkontrolovat.“

Chvíli se zdálo, že se s ní bude dohadovat. Byla to vcelku běžná reakce. Lidé, zejména muži, se často cítili trapně, že je někdo musí „zachraňovat“, nicméně pokyny hovořily jasně. Každý, kdo vyžadoval jakoukoli formu resuscitace, musel být vyšetřen zdravotníkem – i když působil vitálně, bez problémů dýchal a měl silný pulz.

„Fajn. Pro mě za mě.“ Pustil ji a ledabyly mávl rukou.

Sáhla po šortkách a oblékla si je. „Do pěti minut budu zpátky. Zůstaňte v klidu a ničím se netrapte.“

Jde vážně jen o preventivní opatření. Mimochodem, jmenuju se Ondine.“

„Jack,“ odvětil, aniž by otevřel oči. „Jack Walcott.“

Vím, kdo jste.

Málem ta slova vyřkla nahlas a zničehonic cítila, jak jí hoří tváře.

Jack Walcott byl dědicem Walcottova energetického impéria. Pobýval rovněž v hotelu Whitecaps – a byl mezi všemi těmi krásnými, lenošivými hosty jednoznačně nejpohlednější. Miliardář s dětskou, dokonale symetrickou tváří, špinavě blondatými vlasy a očima barvy pirátského zlata, na nějž bylo takřka nemožné nezírat.

A on to moc dobře věděl.

Jak by to mohl nevědět? Jack Walcott byl úchvatný jako filmová hvězda a svým úsměvem by dokázal roztavit snad i kámen.

Sevřela rty. Byl také hédonistický, požitkářský a arogantní. V modrých plavkách, které podtrhovaly jeho hladkou zlatavou kůži a vyrýsované svaly, se rozvaloval na lehátku a díval se skrz Ondine – jako by byla neviditelná. A během stolování v restauraci ani nezvedl oči od svého steaku, když mu přinesla hořčici, kterou si vyžádal. Představovala pro něj jen personál. Jednoho z mnoha poskoků placených za to, aby splnili každé jeho přání.

Musel by však být v transu nebo v bezvědomí, aby si nevšiml, jak na lidi působí. Jak natahují krky, aby ho viděli procházet, jak se lokty dotýkají svých sousedů a nenápadně si šeptají.

Její oči bezděčně spočinuly na obrysech jeho břicha a nechtěla se už jen dívat... chtěla se ho dotýkat, hladit ho, škrábat...

Cítila, jak jí cukají prsty, a protože si uvědomovala

nepatříčnost své reakce, pevně si přitiskla ruce k bokům a postavila se na nohy.

„Hned se vrátím, Jacku,“ vyhrkla. Jeho oči zůstávaly dál zavřené.

Rozběhla se po písku, a když byla v polovině cesty, něco ji přimělo ohlédnout se přes rameno, aby ho zkontrolovala. A nestačila se divit. Jack Walcott nebyl tam, kde ho nechala. Dokonce už ani neležel. Procházel se po pláži, přes ramena měl přehozenou její mikinu... Z jeho pomalých, ladných pohybů se jí doslova zatočila hlava. Zaklela a utíkala zpátky k němu.

„Hej...“

Otočil se. Světlé vlasy mu padaly do čela a jeho košile byla už téměř suchá, takže vlála ve větru a odhalovala jeho úchvatné tělo.

Ondine ho zpražila našťvaným pohledem. „Nezapomněl jste na něco?“

S přimhouřenýma očima se zadíval do slunečního svitu.

„No jistě... Moje chyba. Hned to napravím.“ Zlatý pečetní prsten zdobící jeho malíček se zaleskl, Jack Walcott sundal mikinu ze svých ramen a přehodil ji přes ramena Ondine.

„To jsem tím nemyslela,“ obořila se na něj a on se na ni konečně podíval. Zahleděl se na ni tak, že si najeďnou intenzivně uvědomovala každý kousek svého těla. Vnímalá svá vzdouvající se ňadra, hlasitý tlukot vlastního srdce, svou napjatou kůži...

Upíral na ni zrak a pak se pod dokonalými rysy jeho tváře cosi zavlnilo. Cosi jako předzvěst zemětřesení. Skoro jako by cítil její rozbourané emoce... jako by sám cítil totéž...

Těžko říct, kdo učinil první krok. Možná se on naklonil dopředu, možná ona ztratila půdu pod

nohama, ale v jednu chvíli ho probodávala pohledem a pak se jejich rty zničehonic střetly a její útroby se-vřela dosud nepoznaná touha.

Jeho ústa byla měkká, horká a dráždivá, a když ji vzápětí objal kolem pasu, bylo nemožné mu odolat.

Přitiskla své tělo na jeho mužnou hrud' a dychtivě začala jeho polibek oplácet. Doslova mu tála v náručí...

Prudce se nadechla a ustoupila dozadu. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

To byla dobrá otázka, hlavně proto, že se díky ní nemusela ptát sama sebe, co ji to napadlo líbat člověka, kterého právě vytáhla z moře. „Nemůžeš si tu jen tak chodit a na potkání každého líbat.“

Zaklonil hlavu. „Mám dojem, že tys mě políbila jako první,“ podotkl tiše.

„Já jsem ti dávala umělé dýchání. A co to děláš teď?“ vyhrkla, když se od ní začal vzdalovat.

„Vracím se do hotelu.“

„Ne, nevracíš.“ Usilovně se snažila udržet svůj hlas pod kontrolou. „Neměl bys nikam chodit, obzvlášť ne sám. Proto jsem ti řekla, abys zůstal na místě.“

Pokrčil rameny. „Začal jsem se nudit.“

Nudit?

Cítila, jak se jí roztahuje chřípí a srdce jí zběsile buší do žeber. „Musíš k doktorovi.“

„Jo. Asi jo.“ Zamračil se a jeho ústa se zkřivila do uštěpačného úsměvu. „Od včerejšího večera jsem totiž zase nezadaný.“

„Pokud se ke svým partnerkám chováš stejně bezohledně jako ke svému vlastnímu zdraví, tak mě to vůbec nepřekvapuje,“ pronesla bezděčně.

Mlčky na ni zíral.

„Vážně?“ Udělal další z těch odmítavých gest – zdálo se, že jich má nekonečnou zásobu. „Koukni,

určitě to myslíš dobře, Odette, ale já jsem opravdu unavený a rozhodně teď nepotřebuju poslouchat nějaké kázání. Chci prostě jen zalehnout do postele.“ Pak zívł, zvedl ruce nad hlavu a protáhl se v zádech jako kočka.

„Jsem Ondine, ne Odette, a ty bys teď neměl být sám,“ opáčila stroze.

Jeho oči se vpíjely do jejích. „V posteli?“

Cítala, jak jí planou tváře. Vlastně měla pocit, že jí hoří celé tělo.

„To nehodlám popírat.“ Záblesk v jeho očích jí doslova vyrazil dech. „Nabízíš mi, že se ke mně připojíš?“ Na tváři se mu opět objevil ten posměšný výraz. „Pokud ano, měli bychom jít spíš k tobě. Je to blíž.“

„Ne, nenabízím ti, že se k tobě připojím,“ odsekla. Znovu zaklonil hlavu. „Dělám si srandu...“

„Zdá se ti, že je čas na legrácky?“ Střelila po něm pohledem. „Možná se cítíš dobře, ale topil ses a mohly by tě postihnout plicní komplikace – v podobných situacích se vyskytují překvapivě často. Může se dostat chemická nerovnováha, nepravidelný srdeční tep...“

„Tak jo, fajn.“ Zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Chápu to. Ale nemusíš volat záchranku. V hotelu mám auto. Můžu si k doktorovi zajet sám.“

Potlačila nutkání obrátit oči v sloup a zavrtěla hlavou. „Ne, to nemůžeš.“ *A nejspíš by to ani neudělal*, pomyslela si, když si vzpomněla, jak odkráčel po pláži hned, jak se k němu otočila zády. „Proto tě tam zavezu já.“

Svraštil čelo. „Proč bys to dělala?“

„Už jsem ti to říkala. Potřebuješ doktora... a nevěřím ti, že se zachováš správně.“

„Působivé,“ odvětil tiše. „Většině lidí trvá mnohem déle, než mě takhle prokouknou.“

Jejich oči se setkaly, Ondine však ignorovala svůj zrychlený tep a prohlásila: „Potřebuješ boty. V domě se určitě nějaké najdou. A já si vezmu svůj telefon. Tudy.“ A aniž by čekala na odpověď, vyrazila.

O pět minut později už v její staré zaprášené hondě poskakovali po silnici. Jack svýma dlouhýma svalnatýma nohama a rozložitými rameny vyplňoval celé sedadlo spolujezdce... vlastně spíš celé auto.

„Jestli jsem předtím do nemocnice nepotřeboval, tak teď už tam budu muset,“ zabručel a ušklíbl se, když přidala plyn, aby se dostala před skútr rozvážející pizzu. „Připadám si, jako bych jel na vodním skútru po souši.“

„Potřebuje nové tlumiče,“ opáčila stroze. „Ale nebudeš to muset snášet moc dlouho.“ Poblíž jejího domu se nacházely hned čtyři nemocnice, Ondine však i bez ptaní věděla, do které ho má odvézt. Solace Health bylo soukromé lékařské centrum, jež s oblibou využívali slavní a bohatí. Recepce tam zdobily orchideje a místo dezinfekcí to tam bylo cítit pomerančovými květy a penězi.

„Chceš mě vzít do Solace?“ Zakabonil se. „Nejsou tu ještě nějaké jiné nemocnice?“

„Ano, ale jsou dál. A nejsou soukromé, což znamená, že tam bude víc lidí. Takže budeš muset čekat,“ dodala, když nijak nereagoval.

Pokrčil rameny. „Čekání mi nevadí.“

Vzpomněla si na jeho panovačné luskání prsty u bazénu a upřeně se na něj zadívala, než mu však stačila odpovědět, natáhl se k ní a sundal jí z nosu sluneční brýle. Jakmile se jeho prsty otřely o její tvář, zamrkala. Jeho dotek byl lehoučký jako dotek trávy, jež ji na dunách lechtala na holých nohách, akorát že tráva ji nikdy nerozpalovala a nezpůsobovala jí mravenčení na kůži.

„Radši počkám, než abych šel do Solace.“ Zamračil se. „Tam mě znají. Znají mou rodinu. Nepotřebuju to zbytečně dramatizovat.“

Tomu by se asi dalo věřit, pomyslela si Ondine, když se o hodinu později vraceli k autu.

Ríkala si, že to, jak na něj lidé reagují, je dáno jeho bohatstvím a společenským postavením, ale Jack Walcott dokázal vyvolat rozruch, i když se ve vypůjčených žabkách a s polovinou obličeje zakrytou jejími slunečními brýlemi šoural k recepčnímu pultu. Bylo na něm něco, díky čemuž se vzduch v čekárně doslova chvěl vzrušením.

Unaveně vyhlížející doktor s prošedivělými vlasy Jackovi potvrdil, že je v pořádku. Nicméně pak se obrátil k Ondine a řekl: „Musíte na svého manžela dohlédnout, paní Walcottová. Musí odpočívat a být vámi, raději bych u něj seděl, zatímco bude spát. A bude-li mít potíže s dýcháním, změní barvu nebo bude těžké ho probudit, okamžitě zase přijďte.“

„Můžete se na ni spolehnout. Že ano, zlato?“ nadnesl Jack a jeho oči se zaleskly. „Je to báječná žena. Jsem šťastný muž.“

Měla vše uvést na pravou míru, místo toho se však přistihla, že přikyvuje. „Ano, postarám se o to.“

„Zavezu tě zpátky do hotelu Whitecaps,“ poznamenala, zatímco couvala z parkovacího místa. „Máš tam někoho, kdo na tebe dohlédne, že jo?“

Zadíval se jí do tváře. „Jak víš, kde bydlím?“

V duchu zaklela, ale už nebylo cesty zpět. „Pracuju tam,“ pronesla nakonec, zvedla zrak a setkala se s jeho pohledem. „Poznala jsem tě.“

Opřel se do sedadla a jeho zorničky se rozšířily. „Zdála ses mi povědomá.“ Svrástil čelo. Připomínal přítom bezbranné štěně, což ji nesmírně vytáčelo.

Nebo ji spíš vytácel způsob, jakým na to reagovalo její tělo.

„Patřím do týmu plavčků,“ podotkla odměřeně. „Nejspíš jsi mě viděl u bazénu nebo na pláži.“ Sevřela volant a najela do provozu. „Nebo možná v restauraci.“

„Mají plavčíky i v restauraci. Fíha!“ Povytáhl obočí. „Ty polévkové mísy jsou zřejmě hlubší, než vypadají.“

Nepotřeboval jakkoli povzbuzovat, takže se snažila ubránit úsměvu, jenomže její ústa měla vlastní rozum a koutky se jí bezděčně zvedly nahoru.

„Pracuju taky jako servírka. Po večerech.“

„A kdy máš volno?“

Šlo o jednoduchou otázku, nicméně v jeho podání působila komplikovaně. Ondine rozpačitě odvětila: „Teď. Dneska mám volno.“ A když se jeho zlatavé oči vzápětí zvědavě zabodly do její tváře, okamžitě svých slov zalitovala.

„A rozhodla ses ho strávit se mnou. Jsem vážně polichocen.“

„To nemusíš,“ vyhrkla a stiskla tlačítko klimatizace – její prsty byly zničehonic roztřesené a neohrabané. „Totéž bych udělala i pro kohokoli jiného.“

Což byla pravda, přesto však cítila, jak jí rudnou líce a klíční kosti. Věděla, že Jack to moc dobře vidí, ale nemohla s tím nic dělat.

„No když to říkáš,“ zamručel. Opřel se zády o sedadlo a natáhl si nohy. „A proč máš dvě zaměstnání? Vypadá to dost hamižně. Já třeba nemám ani jedno.“

V jeho rádoby lhostejném hlase slyšela jakési napětí, kterému nerozuměla. Jacku Walcottovi ale ani rozumět nepotřebovala. A on nepotřeboval rozumět jí.

Pokrčila rameny. „Mám spoustu výdajů.“

To byla stručná odpověď. Delší, mnohem potupnější verze zahrnovala fakt, že své peníze svěřila do rukou idiota. O tuto skutečnost se ovšem s Jackem Walcottem rozhodně dělit nechtěla.

„Proč se radši nesoustředíš na jednu práci a nezajistíš si povýšení?“ Zaklonil hlavu. „Nebo by ses mohla provdat za šéfa,“ dodal.

Zpražila ho pohledem. Mluvil jako člověk, který si nemusel vydělávat na živobytí. „To zní vážně pokrokově. Já si ale nechci brát svého šéfa.“ Nechtěla si brát nikoho. Tuhle chybu udělala už dvakrát. Nehodlala ji znovu opakovat. „Kromě toho, manželství je výhodné jen pro muže.“

„Jak pro které...“ Rytmicky poklepával prsty do těsnění na dveřích. „Já mám rád svou svobodu.“

„O tom vůbec nepochybuju. Jen říkám, že podle statistik mužům manželství prospívá. Žijí déle. A víc vydělávají, protože je ostatní vnímají jako obětavější, zodpovědnější a vyzrálejší.“

Zjevně se nesetkali s mými bývalými manželi, pomyslela si a s přehnanou razancí nahodila blinkr.

„I když ani jedno z toho nejsou?“

Jack se na ni zadíval. Přestože měl na očích stále její sluneční brýle, cítila, jak na ni upírá zrak.

„Nejspíš ano.“

„A jak do toho zapadá muž se žabkami?“

„Kdo?“ Pohlédla na něj, sraštila čelo a na okamžik odpoutala pozornost od provozu.

„Ten chlápek, jehož boty mám na sobě.“

Na ty žabky úplně zapomněla. „Aha, ty... ty patří mému malému bratrovi. Bydlí se mnou.“

„Malému?“ Povytláhl obočí.

„Myslím mladšímu...“

Při vzpomínce na Olivera cítila, jak se z ní částečně vytrácí ranní napětí. Od svých třinácti let byl vyšší

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak se nakonec utopili.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.